

hold ligger under, har desværre manglet god Villie til at arbejde i den Retning, man har ønsket fra Folkerepresentationens, og jeg tror ogsaa fra Befolkningens Side. Jeg har aldrig sporet, hvor jeg har færdes omkring blandt Befolkningen, at det har fundet Befolkningens Vedhold, at man saaledes ved Behandlingen af det værnepligtige Mandskab paa Sæssionerne, har kasseret ud over alle Grændser. Jeg tror, at det, Befolkningen har ønsket, er, at vi ikke alene skulle have almindelig Værnepligt bestemt i Loven, men at Bestemmelsen derom skulde føres ud i Livet, saa at man ikke ved Administrationens Udpølse af Loven gif bort fra den almindelige Værnepligt. Thi naar man udskriver paa den Maade, som man har gjort paa flere Steder i de senere Aar og navnlig i den Kreds, den ærede Forespørger omtalte, nemlig fjerde Udskrivningskreds, skjønner jeg ikke rettere, end at saa bortse kamoterer man Bestemmelsen om den almindelige Værnepligt. Der er igaar i det andet Thing fremsat et Lovforslag om Befæstningsanlæg her i Landet, og jeg er af dem, der giver min varmeste Tilslutning til Alt, hvad der gaar i Retning af at betrygge vort Lands Selvstændighed, ogsaa ved at vi paa forstandig Maade komme til at anlægge Fæstninger; men jeg skal naturligvis ikke komme ind paa at omtale denne Sag isørigt i dette Dieblif. Jeg holder mig til at omtale Udskrivningsvæsenet saaledes, som jeg skjønner, det staar i Forbindelse med denne Sag, og her vil jeg da sige, at, er der Noget, der modarbejder, Befæstningsplaner, er der Noget, der modarbejder, at den Tante kan vinde Fremgang, at vi skulle støtte vort Lands Forsvar ved Anlæg af Befæstninger, er det de Dele af Administrationen, som udføre Lovene paa den Maade, hvorpaa Udskrivningsvæsenet har gennemført Værnepligtsloven. Ved at gaa til Anlæg af Befæstninger komme vi selvfølgelig, naar vort Land angribes, i stor Udstrækning til at bruge det vaabenøvede Mandskab; der vil stilles langt større Fordringer til Antallet af dem, vi skulle sætte under Vaaben, end naar vi ingen Befæstninger have, derom skjønner jeg, at alle Kyndige maa være enige. Men, naar man gennemfører Loven paa den Maade, Udskrivningsvæsenet har gjort, har man ikke Mandstabet, naar Dieblifet kommer, at det skal bruges. Man har ikke i Befolkningen støttet den Opfattelse, som skulde føre til, at vi skulde naae til et forstandigt Forsvar, man modarbejder den; men jeg tror at hende saameget til Stemningen omkring i Befolkningen overfor denne Sag, at det er ikke den gennemgaaende Mening hos Befolkningen, at man ad en saadan Vej skal komme bort fra Forsvarsvæsenet. Den Mening, at man skal komme bort deraf, kan isørigt maaske være altfor meget udbredt, derpaa skal jeg ikke indlade mig, men paa det heromhandlede Omraade ytrer denne Mening sig ikke. Nu er jeg

den høitærede Justitsminister meget taknemlig, fordi han paa den Opfordring, han fik ved Sagens Behandling ifjor, har reist dette Spørgsmaal og gjort det til Gjenstand for Overveielse, og jeg tror ogsaa, at de Midler, han har foreslaaet at bringe til Anvendelse for at forandre Forholdene, ville idetmindste i nogen Grad vise sig hensigtsmæssige og rigtige, og navnlig lægger jeg da mest Vægt paa Virkningen af den Bestemmelse, at man kan udskrive Folk med mindre Feil ved Fødderne til de Vaaben, hvor der stilles mindre Fordringer til deres Evne til at udholde Marscher, f. Ex. — som nævnt af den høitærede Justitsminister — til Fæstningsartilleriet og til Flaaden, og der kan ogsaa være enkelte andre Ting, hvor, selv om en Mand har en Bedtegnning, dette dog ikke spiller nogen Rolle. Men den meste Vægt tror jeg dog maa lægges paa, at de Dele af Administrationen, som have med Lovens Udførelse at gjøre, kunne komme til at opfatte Sagen paa en saadan Maade, at de lægge for Dagen, at de have den fornødne gode Villie til at ville bidrage til, at Loven sker Fyldest paa den Maade, som det dog vist har været Tanken, at den skulde ske Fyldest. Det ærede Medlem, der er traadt op som Forespørger (N. P. Jensen) i denne Sag, har vist tilbage til Sæssionsresultaterne i tidligere Tid. Jeg skal kun tillade mig at nævne et enkelt, og det er, at paa Sæssionen i Aaret 1870 for Aaret 1871 blev i 1ste Udskrivningskreds, der omfatter Kjøbenhavn og Frederiksberg Amt, udfkrevet 73,5 Procent til egentlig Krigstjeneste. I Aarene deromkring, nemlig i Aarene 1871, 1872, 1873 og 1874 var det Sedvane i Finantsudvalget, at man begjærede sig med de statistiske Resultater fra Sæssionerne og tillige de statistiske Resultater fra Afdelingerne for at komme til Kundskab om det Dekrement, om den Afgang, som de enkelte Afdelinger, der havde modtaget Mandskab fra bestemt Udskrivningskreds, havde haft. Nu skulde man jo tro, at det, at der var udfkrevet en saa høi Procent til egentlig Krigstjeneste, maatte føre til, at Dekrementet ved Afdelingerne vilde blive forholdsvis større, idet det kunde antages, at man ved Sæssionerne var gaaet noget for vidt, havde været for lidt nøieregnende og altsaa havde faaet for mange med; men det viste sig dengang ingenlunde at være Tilfældet. Dekrementet havde været mindre der, hvor man havde udfkrevet den høieste Procent, end paa andre Steder, hvor man havde udfkrevet en betydelig lavere Procent, og dette synes mig at tale for, at Skylden hviler paa Sæssionerne. Det er nu kun aldeles eksempelvis, at jeg fremdrager dette ene Tilfælde; der kunde fremdrages mange Exempler i Tidens Løb, som vilde bevise ganske det Samme. Det er jo klart og ogsaa paavist af den ærede Forespørger, at det, at udskrive en saa ringe Procent af det for Udskrivning staaende Mandskab